

Изминали са четиридесет и два дни, откакто Чудовищният апокалипсис помита града и почти всички са избягали или са се превърнали в зомбита. Най-обикновеният тринайсетгодишен Джек Съливан се е барикадирал в къщичката си на дървото, която е въоръжил с катапулти и дори е изкопал ров, да не споменаваме видеоигрите и безкрайния запас от бисквити „Орео” и минерална вода, задигнати от изоставени магазини.

Но Джек не би могъл да се справи сам с ордите от доузъри, крилати гадина и зомбита, и *най-вече* със зловещо интелигентната чудовищна заплаха, известна само като *Бларг*. Джек трябва да събере екип от каквито хлапета успее да намери и каквито чудовища решат да се присъединят към него. С тяхна помощ той ще унищожи Бларг, ще се докаже като *върховен* постапокалиптичен екшън герой и вече няма да бъде най-обикновен!

Ще успее ли?

МАКС БРАЛИЪР И ДЪГЛАС ХОЛГЕЙТ

ПОСЛЕДНИТЕ
ДЕЦА
на ЗЕМЯТА

СОФИЯ
2017

First published in the United States of America by Viking,
an imprint of Penguin Random House LLC, 2015

Text copyright © 2015 by Max Brallier
Illustrations copyright © 2015 by Douglas Holgate

Тази книга е художествено произведение. Всички герои, организации и събития в него са продукт на въображението на автора или са използвани в условен смисъл.

Никаква част от това издание не може да бъде възпроизвеждана под каквато и да е форма без изричното знание и писменото съгласие на издателя.

ПОСЛЕДНИТЕ ДЕЦА НА ЗЕМЯТА **МАКС БРАЛИЪР И ДЪГЛАС ХОЛГЕЙТ**

Макс Бралиър, автор
Дъглас Холгейт, илюстратор
Боряна Даракчиева, преводач, 2017

Отпечатана в България

За контакти: contact@probook-bg.com
www.probook-bg.com

PRO[®]
BOOK

PRO BOOK[®] е регистрирана марка на PRO FILMS[®]

ISBN: 978-954-2928-92-8

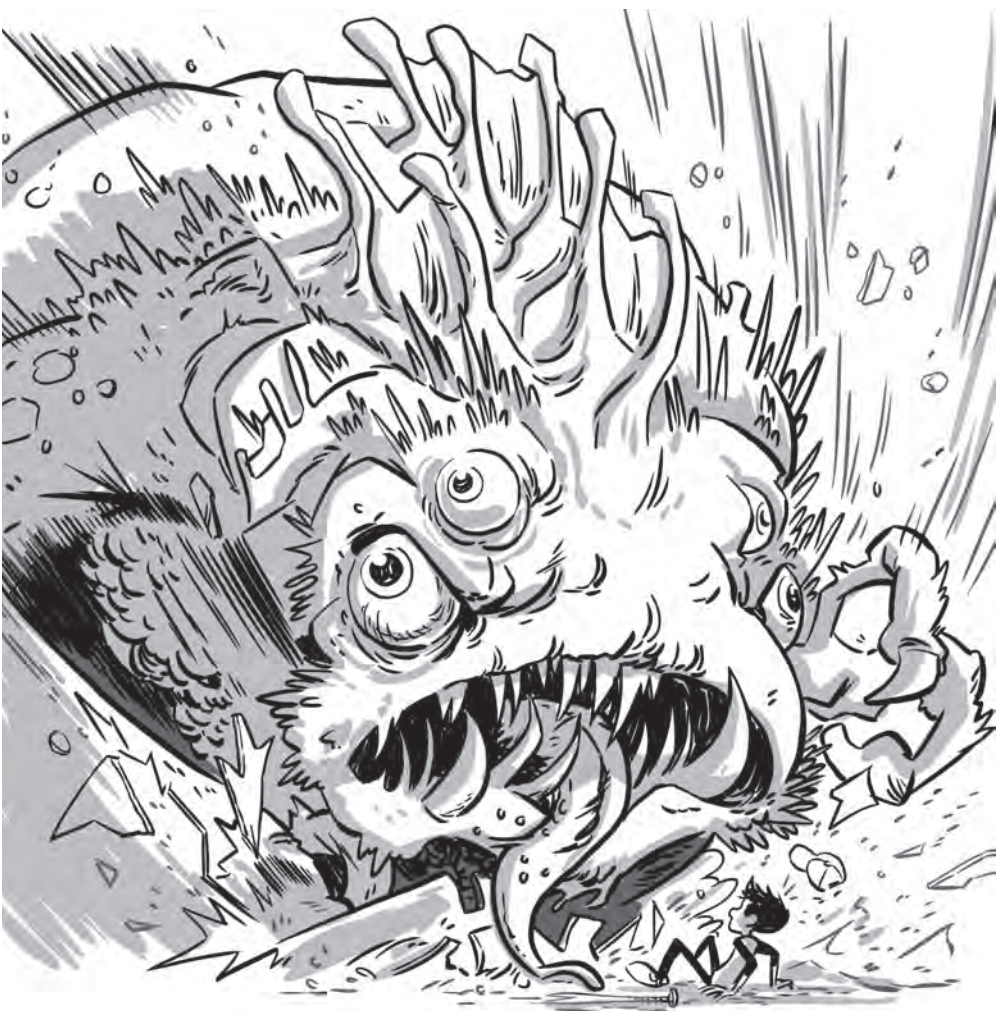
На Алис, заради подкрепата, съветите,
насоките и много, много, многото любов.
Ти си моята сладурана.

И още нещо... Тази книга е като любовно
писмо към група страхотни приятели:
Мики, Маут, Дейта и Чънк. Робърта, Тийни,
Саманта и Криси. Ангъс и Трой. Горди
Лачанс и Крис Чеймбърс. Скоти Смалс
и Бени Ракетата. Кори, Хейли и Джими.
Благодаря ви, приятели – и благодаря на
онези, които са ви направили.

М. Б.

На Алисън и Ангъс, дано никога не се
наложи да пускаме в ход спасителен план,
алфа или бета, срещу зомбита, но знам, че
ако се наложи, не бих искал да прекарам
апокалипсиса с никого другото.

Д. Х.

глава I

Това съм аз.

Не, не гигантското чудовище.

Под чудовището. Хлапето, което е паднало по задник, със строшената бухалка. Хубавеца, дето

всеки миг ще го изядат.

Преди четиридесет и два дни си бях най-обикновен Джек Съливан: тринайсетгодишен, водещ скучен живот в скучния град Уейкфийлд. Тогава изобщо *не бях* герой, изобщо *не бях* корав тип и изобщо *не се борех* с гигантски чудовища.

А вижте ме сега. Сражавам се с чутовен звяр на покрива на местния магазин CVS.

Непредвидимо нещо е животът.

В момента *целият свят* е откачил. Погледнете строшените прозорци. Вижте бурените, които пълзят по стената на сградата.

Всичко това не е нормално.

А аз? Е, аз не съм нормален, никога не съм бил. Винаги съм бил *различен*. Защото съм сирак – обиколех цялата страна, различни домове, различни семейства, преди да дебаркирам в малкото градче Уейкфийлд през декември.

Но всички тези премествания те правят корав: правят те готин, правят те уверен, правят те отракан с момичетата – правят те ДЖАК СЪЛИВАН.

О, гадост!

ПЪРВО НАЛИТАЩОТО ЧУДОВИЩЕ!!!

Гадост.

Чудовищният юмрук едва не ми разби черепа. На покрива на магазина съм, защото ми трябва комплектче за поправка на очила – онези малки отвертки, които бащите купуват, когато им се счупят очилата. Знам, че е тъпо да ти трябва такова нещо. Но имам уки и то се счупи, а за да го поправа, ми трябва много, много, много миниатюрна отвертка, каквато има в **комплекта за поправка на очила**.

Уж трябваше да стане бързо, просто да отскоча до магазина. Но вече знам едно за живота след Чудовищния апокалипсис: **нищо не става бързо и лесно**.

Това чудовище е най-гнусното, най-яростното и изобщо най-ужасното нещо, което съм срещал досега. То си е направо...

ТРЯЯС!

Ау! Огромният юрук на чудовището се стоварва върху покрива и той се разпуква като тънък лед. Препъвам се, катурвам се назад и се стоварвам тежко на кльощавия си задник.

Крайно време е да спра да бъда боксова круша на чудовището. Да ви кажа, напоследък като че ли съм боксова круша на целия свят и знаете ли – никак не е забавно.

Затова давам отпор.

Изправям се.

Изгупвам се от прахта.

Стискам бухалката. Не твърде здраво, но не и твърде хлабаво – точно както учат в Малката лига.

Само че сега не се опитвам да ударя някаква си дребна топка... Опитвам се да утрепя чудовище.

сМъртоносен ДУЕЛ!

**КОЙ ЩЕ
ТРИУМФИРА?!**

Е, в общи линии, побеждава *то*.

Огромната ръка на чудовището ме *сграбчва* и аз се гърча в гигантската му хватка.

Опитвам се да стисна моята бейзболна бухалка-меч (иначе казано, Луисвилския сатър), но смазващата хватка на чудовището приковава ръцете ми към тялото.

То ме приближава до муцуната си. Гъста като слюз слюнка се стича от устата му. Очите му ме оглеждат, а зейналите ноздри потрепват, докато вдъхва миризмата ми. Чувствам се като онази руса сладурана от „*Кинг Конг*”. Само че не мисля, че този звяр иска да ме прегръща и да ме обича...

Чудовището пак ме подушва и дъхът му развява косата ми. Извърщам лице. Дъхът му е просто... **олеле...** това момче трябва да си мие зъбите.

През последните четиридесет и два дни съм срещал и други откачени зверове, но не и такъв. Те не ме проучваха така: не ме оглеждаха, не ме душеха и не ме изследваха толкова.

Никой от тях не изглеждаше толкова *ужасяващо* умен. Имам гадно предчувствие, нещо ми подсказва, че този звяр тук е 100 % чисто, ама *чисто зло*.

На физиономията му плъзва усмивка. Зловеща усмивка, която казва: „Аз не съм никакъв си примитивен гад. Аз съм чудовищен злодей, велико зло и ще ми достави удоволствие да причиня болка на твоето

дребно човешко тяло.”

После надава ужасяващ вой, отваря широко уста и разкрива цяла армия от мръсни остри зъби, между които са се заклезили парчета плът. Ритам. Гърча се. И изправен пред неизбежното смъртоносно поглъщане, накрая ХАПЯ. Забивам зъби в плътта на чудовището и лапата му се отпуска леко – само колкото да стисна с пръсти дръжката на бухалката, да я измъкна и....

Забивам бухалката в дебелия череп на чудовището, то започва да реве – нещо като БЛАРГГГ!!! – лапата му се отваря и....

Оххх...

Политам във въздуха, после през дупката в покрива и право в магазина...

Приземявам се на пътечката със снаксовете. Грабвам бисквитка „Орео“ от един пакет и я пъхам в устата си. Ммм... Малко е старичка, но „Орео“ си е „Орео“, а напоследък трудно се намира готина кльопачка. Освен това, след като светът свърши, абсолютно всичко е безплатно. А аз не отказвам такава оферта. Не, няма начин.

Надигам се и оглеждам участта си.

Един от огромните крака на чудовището като че ли изпълва целия магазин. Един пръст е на пътечката с училищни пособия, друг – върху пътечката с лак за коса и дезодоранти. Хуквам по гигантския крак към предната част на магазина и забелязвам онова, което търся...

Пъхам го в джоба си. И тогава...

Ноктестият крак на чудовището разкъсва покрива като хартия. Таванът се срутва около мен, докато търча към вратата. Обичам да се застоявам...

да се мотая из магазините, да изпробвам готини слънчеви очила, да хапна малко лучени кръгчета. Но няма време за това – нали се сещате, чудовището и прочие.

Изригвам от предната врата...

БЯГСТВО!

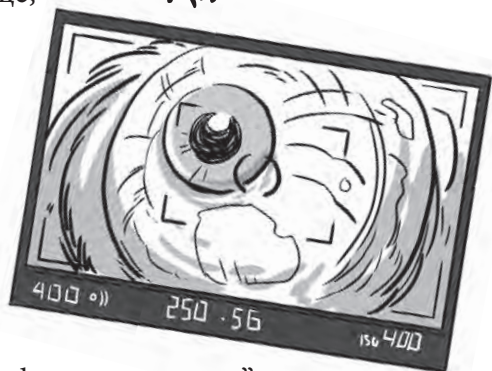

Стрелвам се покрай една смачкана кола, после през обрасъл с бурени двор и се плъзвам под продължената веранда на една изоставена къща.

Вадя фотоапарата си. *Винаги* си нося фотоапарата. **Винаги**. Вдигам го към очите си, настройвам обектива, увеличавам и...

ЩРАК!!

Снимам всяко чудовище, което срещна, за да мога по-късно да проуча как напада и как се отбранява, кои са силните и слабите му страни и тем подобни. Освен това е яко да кажеш: „Аз съм фотограф на чудовища.“

Измислям и име на всяко чудовище. Но как да нарека това? Как да наречеш толкова ужасяващо чудовище, че само като го гледам, вътрешностите ми се гърчат от чутовен страх?

Големият звяр отново изревава, звучи като „БЛАРГ!“
Хм. *Бларг*. Да, не е зле...

Внезапно се чува трясък, сякаш стоманен топуз се стоварва върху десет милиона легота. Магазинът се срутва, разпада се, докато Бларг тъпче стените му и излиза на паркинга. Когато пушилката се разнася, за първи път виждам чудовището

изцяло – изправено, с дебели като дънери крака,
монументален ужас. Той е...

БЛАРГ

Висок 12 метра

Смърди като
тридневно
повръщано

С бронирана
кожа

Ноктести лапи –
нали се сецзате,
да разкъсва.

Отвратителни
израстъци

Бларг свежда нос към земята и подушва. Вдига една кола и надзърта под нея. Свещена гадост, той е на лов! Търси! Мен!

Оглежда гниещите руини наоколо. Забелязва верандата. Верандата, под която съм аз...

Преглъщам. Дали ме вижда?

Бавно се плъзгам назад, по-навътре в сенките.

Той се взира още малко във верандата, после вдига глава към небето. От дробовите му изригва оглушителен гневен вой.

Май не ме видя.

Бларг се обръща и тръгва тежко по Спринг Стрийт, отдалечава се от разрушения магазин, като души земята по пътя си. Той е като хрътка и вече познава миризмата ми...

Докато се измъквам изпод верандата, си мисля: „На косъм беше”..

На супер, адски тънък косъм.

Но вече съм свикнал да ми се разминава на *супер, адски тънък косъм*. Какво да ви кажа? Какъв е животът след Чудовищния апокалипсис ли? Ами страшен. Освен това *ужасно смахнат*. Но няма проблем. То и аз съм *смахнат*...

Е, време е да се връщам в къщичката на дървото...

глава 2

НЕБЕСНАТА НЕПРЕВЗЕМАЕМА ДЪРВЕСНА КРЕПОСТ НА ДЖАК!!!!

Ето тук живея. Знам, че не прилича на истински дом с разни готини работи като бани и завеси, но на мен си ми харесва.

Преди къщичката на дървото беше на моя отвратителен по-малък заварен брат. Нали се сещате, преди... Но откакто целият този ужас започна, аз направих няколко основни подобрения.

Така, защо му е на едно тринайсетгодишно момче къщичка на дърво, която е по-добре укрепена от Форт Нокс, Старк Тауър и имението на Х-мен, взети заедно?

Защото ОГРОМНИ орди от зомбита и зли чудовища превзеха Уейкфийлд (и доколкото ми е известно, целия проклет свят)!

Вероятно знаете какво представляват зомбитата, но в случай че падате от небето, нека ви обясня що за ужас са...

Има и други чудовища.

Например доузърите – грамадни гадняри, които приличат на двукраки носорози.

И крилатите гадини – летящи зверове като мутирала птеродактили.

А има и пълзящи гнусотии – дълги червени лози, които са живи. Да, наистина, знам, че растенията по принцип са живи – но тези са по-живи. Те превръщат дворовете в опасни джунгли!

Все пак имайте предвид, че това не са научните им названия. Аз не съм чудовищолог.

А и тези са само капка в морето. Почти всеки ден откривам ново създание, което е ужасяващо, смразяващо и потресаващо.

Вероятно се чудите защо ви казвам всичко това. С други думи, защо ви посвещавам в мислите и те-гобите на хлапе, което се опитва да оцелее по време на Чудовищния апокалипсис.

Ще ви кажа.

Защото ми се струва важно бъдещите хора да зна-ят какво беше, когато чудовищата пристигнаха.

Освен това бих искал да бъда запомнен – в случай че тия дни ме изядат. Например така...

А как ще ме запомните – това само времето ще покаже...

Ловец на зомбита?

Убиец на чудовища?

**Поизостанал в
развитието си
тринайсетгодишен?**

Както казах, преди Чудовищния апокалипсис бях сирак. Е, предполагам, че реално погледнато още съм сирак, но знаете какво имам предвид.

Последното семейство, в което се озовах – семейство Робинсън, – беше най-гадното. Още щом чудовищата се появиха, те просто си плюха на петите.

Изобщо не съм изненадан, че ме зарязаха. Честно казано, сигурен съм, че по принцип ме взеха при тях, защото искаха някой да им събира листата...

Е, ако ви се струва, че искам да ви накарам да ме съжалявате или нещо такова – не искам. Не ми е в стила. Просто ви осведомявам за ситуацията. Какво било, що било.

Преди много време осъзнах, че е най-добре да не се тормозиш толкова заради гадостите, които животът ти стоварва на главата. Животът се опитва да те халоса – ти просто гледаш да избегнеш удара и продължаваш напред. Ако питате мен, все някой е по-зле, нали?

Стига да не си последният човек на Земята. Тогава, технически, никой не е по-зле.

Откакто Робинсън се ометоха – вече стават четиридесет и два дни оттогава, – съм принуден да оцелявам сам в свят на чудовища. Доста прилича на сюжет на видеоигра, нали? И като стана дума, знаете ли какво – ще гледам на живота като на видеоигра.

А това е лесно, защото аз и без това винаги гледам на живота от ъгъла на видеоигра. Представям си статистиките на хората, силите им и си измислям препятствия и предизвикателства.

Нали се сещаше как във видеоигрите има предизвикателства, които трябва да изпълните, за да спечелите купи и постижения?

Е, аз си създадох такива предизвикателства. Наричам ги...

АПОКАЛИПТИЧНИ ПОСТИЖЕНИЯ!

Печеля ги, като изпълнявам цели и предизвикателства. Колкото по-опасно е предизвикателството, толкова по-голямо е Постижението. И винаги ми трябва фотографско доказателство. Например:

ПОСТИЖЕНИЕ:
Луд шапкар!

Открадни шапките на пет зомбита.

ПОСТИЖЕНИЕ:
Надбягване!

Надбягай зомби.

ПОСТИЖЕНИЕ:
Кажи зеле!

Снимай се с някого, когото си познавал, преди да се зомбифицира.

ПОСТИЖЕНИЕ: Ловец на къщи

Изследвай 50 различни изоставени къщи.

Остават ми за изпълнение 106 постижения. И ако вземат да ми свършват, ще си измисля нови.

А сега, внимавайте, тук нещата стават сериозни.

Има едно МНОГО ВАЖНО Апокалиптично постижение, което още не съм изпълнил. И то е:

ПОСТИЖЕНИЕ: Девойка в беда

Открий и спаси обекта на чувствата си, Джун дел Торо.

Открий и спаси обекта на чувствата си, Джун дел Торо.

Ето защо точно това Апокалиптично постижение е ВЪРХОВНОТО Апокалиптично постижение.

Когато дойдох в Уейкфийлд, реших, че искам да стана фотожурналист (което е просто готина думичка за човек, който снима разни яки и интересни неща).

Когато казах на семейство Робинсън, те отвърнаха:
„ДА, БЕ, ДОБРЕ, ТОЧНО ТЪЙ ЩЕ СТАНЕ!”

Затова реших, какво пък, ще се заема сам. И се захванах да снимам за училищния вестник. Точно там срещнах Джун дел Торо...

Джун дел Торо — Обект на чувства —

Джун беше редактор на училищния вестник на прогимназия „Паркър”, което беше супер, защото като работим заедно във вестника, ще имаме поводи да си говорим и да сме приятелчета, нали?

Оказа се обаче, че Джун е страховита на работното си място. Но дори когато е бясна и суперстресирана, пак успява да остане странно сладка...

Сега, нека поясня – мисля, че Джун май ме мрази.

Каза ми, че съм мързелив. Аз изразих уважително несъгласие. Не съм мързелив – просто се опитвам да изпълнявам ролята си на фотограф: див бунтар, който играе по собствени правила и е постоянно готин, де-нонощно, нонстоп готин, адски готин.

Джун каза, че снимките ми не отразявали важни събития в училището. Предполагам, че просто искаше снимки от продажби на сладкиши или на новата бяла дъска на госпожица Градул, или нещо такова?

Но аз не мога да се занимавам с такива скучни неща. Аз обичам екшъна! Искам да запечатам онзи единствен момент, който никога няма да се повтори.

А сега? Сега апаратът ми е пълен с неповторими моменти на косъм от смъртта!

Ето, само от тази седмица...

Все пак, макар че Джун май ме мрази, аз май вероятно и най-определено я харесвам – много.

Но дали е още някъде там? Дали е още жива? Дали е още в града?

Ето какво знам...

Знам със СИГУРНОСТ, че в деня, когато Чудовищният апокалипсис започна, Джун беше в нашето училище. Все пак не мисля, че е още там, защото преди няколко дни ходих до училището, застанах отпред и крещях: „Джун!”, но никой не ми отговори.

СЪВСЕМ СИГУРЕН съм и че родителите на Джун не напуснаха града, защото ходих до къщата им миналата седмица и колите им още бяха на алеята. Проникнах в къщата и разузнах. Не изглеждаше да са си събрали багажа и да са хванали влака, или нещо такова.

Но ОТКАЗВАМ да повярвам, че Джун се е превърнал в зомби.

А това означава, че ТРЯБВА да е някъде тук, в града.

Така че смятам да я намеря. И да я спася.

Е, вече знаете всичко.

Това е моят живот.

И това е моята цел.

Няма да спра, докато не я постигна.

Аз съм воин сирак. Аз съм побеждаващо зомбита и посичащо чудовища торнадо от готиност (е, не съвсем, но това си е моята история, така че аз казвам.) И ще

**спася Джун дел Торо и ще изпълня
ВЪРХОВНОТО апокалиптично
постижение!**

